AlexandreDumas

Egoistul

L'égoïste

Carl a moştenit de la tatăl său, o fermă cu toate acareturile, cu vite şi culturi întinse, hambarele şi grajdurile erau pline, atât de multă bogăţie şi totuşi, ciudat, Carl nu părea să vadă nimic din toate acestea, singura lui dorinţă era de a avea şi mai mult, şi lucra zi şi noapte, ca şi cum ar fi fost cel mai sărac ţăran din sat. El era cunoscut ca fiind cel mai puţin generos din toţi fermierii din zonă, şi nici un om mai sărman nu şi-ar fi găsit de lucru permanent la el. Personalul lui era în continuă schimbare, pentru că slujitorii lihniţi de foame, se descurajau repede şi plecau.

Acest lucru crea îngrijorare pentru că avea o soră bună şi iubitoare. Amil era o gospodină excelentă, şi s-a îngrijit întotdeauna pentru bunăstarea lui Carl, deşi se străduia, la rândul său, să compenseze zgârcenia fratelui său cu generozitatea ei, ea nu a putut prea mult, pentru că el era foarte atent.

Carl era atât de egoist, încât el mereu cina singur, pentru că era preocupat să aibă cina caldă doar pentru el, şi trebuia să fie servit doar el, în timp ce sora lui, gusta ceva pe afară, după ce îl servea. Lui nu-i plăcea sub nici un motiv să aştepte, nu, singur îşi stabilea când va lua masa, reuşind să ajungă exact la ora stabilită pentru 3 cina lui, pe care n-o comunica nimănui. Prin urmare, este clar că Carl era egoist, era o calitate nu tocmai onorabilă.

Amil era curtată de către un om foarte bine plasat în societate pentru a porni pe drumul său, dar toate acestea îl lăsau rece pe Carl, pentru că se temea că o va pierde pe sora lui, care-l servea fără să crâcnească. Trebuie să înţelegeţi că ei nu erau prieteni foarte buni, pentru că răceala lui Carl era prea evidentă ca să nu-i sară în ochi, iar lui Carl nu-i păsa de a avea prieteni! El spunea întotdeauna că el purta cei mai buni prieteni în traista sa, dar, vai! aceşti prietenii erau, totuşi, cei mai mari duşmani ai lui.

Într-o dimineaţă pe când contempla un lan de grâu, a cărui spice de aur se legănau în jurul lui, iar el calcula cât ar putea câştiga de pe această tarla, Carl a simţit deodată că pământul i se mişcă sub picioare.

— Trebuie să fie o cârtiţă mare, a spus el, retrăgându-se, gata pentru a ameninţa fiara, care se părea că ar fi acolo.

Dar pământul a continuat să se ridice, în curând a devenit un morman care l-ar fi răsturnat impetuos pe maestrul Carl, care privea ca un bleg ce se întâmplă cu bogatele sale culturi.

Teroare sa a crescut considerabil, când a văzut ridicându-se de la sol, nu o cârtiţă, ci un Pitic foarte ciudat, purtând o frumoasă mantie purpurie, cu o pană lungă fluturând pe boneta lui. Piticul a aruncat o privire spre Carl care nu anunţa nimic bun.

— Ce mai faci, agricultorule? a spus el cu un zâmbet sardonic, care ciudat, nu-i plăcu lui Carl.

— Cine eşti tu, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat Carl, care se sufoca.

— Nu am nimic de a face cu numele Cerului, a răspuns Piticul, pentru că eu sunt un duh rău.

— Sper că nu ai intenţia să-mi faci rău? a întrebat Carl cu umilinţă.

— Într-adevăr, nu ştiu! Eu propun să-mi dai recolta de grâu în seara aceasta, la lumina lunii, deoarece caii mei, deşi ei sunt supranaturali, mănâncă, de asemenea, o cantitate de grâu destul de supranaturală, în general, eu recoltez de la cei care sunt cei mai în măsură să-mi dea acest cadou.

— Oh! Dragul meu domn, a spus Carl, eu sunt cel mai sărac agricultor din district, am o soră în îngrijirea mea, şi eu m-am simţit groaznic şi am pierderi multe.

— Dar, în cele din urmă, eşti Carl Grippenhausen, nu-i aşa? a spus Piticul.

— Da, domnule, se bâlbâi Carl.

— Aceste tarlale imense de grâu, care seamănă cu un oraş mic, îţi aparţin, da sau nu? a întrebat Piticul.

— Da, domnule, a spus Carl încă.

— Aceste plantaţii frumoase de napi şi lunga serie de terenuri arabile, frumoasele şi bogatele efectivele de bovine care acoperă o parte a muntelui, îţi aparţin, de asemenea, cred?

— Da, domnule, a spus Carl cu un glas tremurat, pentru că era îngrozit să vadă modul în care Piticul evalua atât de corect averea sa.

— Tu, eşti un om sărac? Oh! Fi! Piticul a ridicat degetul ca o ameninţare spre mizerabilul Carl, cu o privire de reproş. Dacă vei continua sămi spui astfel de povesti, voi face, într-o clipă, ca poveştile tale monstruoase să devină reale… Fi!

Fi! Fi!

După rostirea ultimul cuvânt, el s-a retras în pământ, dar gaura nu s-a închis şi, prin urmare, Carl a continuat să strige cu voce tare, plângând a cerut milă de la vizitatorul său ciudat, care nu catadicsea să răspundă măcar.

Nerăbdător şi deprimat, el a pornit încet spre casa lui, pe când el se apropia, trecând prin dreptul unui desiş, el l-a văzut pe iubitul surorii sale vorbind cu ea peste zidul grădinii. Un gând i-a venit în mintea lui, un gând egoist, desigur.

Înainte de a putea fi observat de aceştia, el se repezi spre ei, şi luând în mâna lui pe cea a lui Wilhelm, în modul cel mai prietenos, el l-a invitat să ia masa cu el. O minune a minunilor!… Este de la sine înţeles că, în ciuda surprinderii lui extreme, Wilhelm a fost de acord. După masă, o idee strălucită a lui Carl s-a născut, spre uimirea surorii lui şi cea a lui Wilhelm. Şi care credeţi că era ideea? Nimic altceva, decât de a schimba suprafaţa lui mare de grâu copt gata pentru a fi tăiat, cu o tarla a lui Wilhelm, unde recolta era mai puţin abundentă. După câteva discuţii rapide, şi de mari demonstraţii de bunăvoinţă şi de bucurie, acest târg curios a fost încheiat, iar Wilhelm a plecat acasă cu mult mai bogat decât a plecat.

Carl a mers la culcare, mângâiat de tranzacţia făcută, prea încrezător în Wilhelm, iar grâul ce ar trebui să fie recoltat la lumina lunii de către Piticul lacom să-şi hrănească caii va fi considerabil mai puţin.

El a deschis ochii devreme în zori, pentru că Piticul i-a bântuit somnul. El se grăbi să se îmbrace, şi a ieşit în câmpuri pentru a vedea rezultatul muncii de noapte a Piticului: grâu era la locul lui, legănat de briza dimineţii.

— Probabil, am visat, gândi Carl.

Apoi s-a urcat pe deal pentru a arunca o privire la tarlaua pe care o primise în schimb pentru grâu ameninţat. Oh! cât de oribil se vedea tarlaua, aproape în totalitate curăţată, şi l-a văzut pe urâtul Pitic, terminând munca lui, aruncând ultimii snopi într-un obscur abis săpat adânc în pământ.

— Dumnezeule! Ce faci? strigă el. Credeam că ai spus că vei culege după tarlaua cealaltă?

— Am spus, a răspuns Piticul, am avut de gând să recoltez grâul tău, dar, cred că am greşit tarlaua, aceea de care am vorbit este a lui Wilhelm, nu-i aşa?

— Da, eu sunt un nefericit!

Şi se aruncă în genunchi pentru a-l implora pe Pitic, Carl i-a cerut să facă o singură excepţie.

Fără a băga în seamă rugăminţile, Piticul a aruncat ultimul snop, apoi pământul s-a închis, fără a lăsa urme care ar putea indica locul unde a fost înghiţită bogata recoltă.

— Deocamdată, după cum vezi, am închis uşa la hambarul meu, a spus Piticul, chicotind.

Acum am de gând să mă odihnesc. Bună ziua, Carl!

Şi el a plecat calm şi mulţumit.

Carl a rătăcit pe aici şi pe acolo, pe jumătate nebun, uitând până şi de cină. În cele din urmă, atunci când a venit noaptea, s-a dus acasă, şi, fără a răspunde la întrebările surorii sale iubitoare, s-a dus la culcare, supărat. Dar el abia a pus sărmanul lui cap supărat pe pernă, când o voce a venit să-l trezească şi i-a zis:

— Carl, prietenul meu, am venit pentru o mică discuţie cu tine, trezeşte-te şi ascultă-mă.

A scos capul de sub cergă şi a văzut cum o lumină strălucitoare îi cuprinsese camera, iar Piticul şedea pe podeaua camerei.

— Ah! Mizerabile! strigă el, îmi furi până şi odihna mea, cum mi-ai furat şi grâu meu? Du-te, sau vei simţi răzbunarea mea.

— Vino, vino, a spus râzând Piticul, nu vei regreta!… Nu ştii, prostule, că eu sunt doar o umbră? Ar trebui să încerci să îmbrăţişezi aerul pentru a încerca să mă îmbrăţişezi pe mine, şi în afară de asta, am venit aici doar pentru a-ţi promite bogăţii fără sfârşit, căci eşti un om după inima mea: ce este rău în oferta mea minunată?

Ascultă-mă, dragul meu Carl. Vino să mă vezi mâine seară, înainte de apus, şi eu îţi voi arăta o comoară a cărei abundenţă întrece orice imaginaţia umană. Scapă de ferma ta mică, nebunule, l-ai păcălit pe iubitul surorii tale crezând că este o victimă bună, pentru că el are prieteni care l-ar ajuta să reziste unei calamităţi.

Preţul pe care l-ai putea lua ar fi de mică importanţă pentru tine, şi când vei afla de comoara de care vorbesc, vei ajunge să dispreţuieşti sumele mici ca se fac prin mijloace obişnuite. Noapte buna, vise dulci, să te trezeşti fericit!

Lumina dispăru şi Piticul plecă.

— Ah! Carl, a spus el, ah! delicios! ah!

Şi el căzu într-un somn adânc.

A doua zi, toată lumea a crezut că Carl a luat-o razna, numai că în interesul său nu a cedat nici o monedă din preţul convenit cu Wilhelm pentru fermă, care a fost, într-adevăr, foarte fericit să ajungă la o înţelegere cu el, dar surpriza lui extremă a fost fără nici o îndoială realitatea tranzacţiei. În cele din urmă totul a fost gata, şi ziua pentru căsătoria cu Amil fixată, deoarece lui Wilhelm preţul i s-a părut echitabil, mai presus de piaţă, bun sau rău, ferma şi-a schimbat proprietarul. Carl nu a avut răbdare să aştepte ziua căsătoriei şi, după ce sărută pe sora lui, el a lăsat-o în grija unor bătrâni şi a plecat. El l-a găsit pe Pitic, aşezat pe un gard, aşa cum ar fi stat omul cel mai obişnuit.

— Eşti punctual ca un orologiu, Carl, a spus el, şi mă bucur foarte mult, deoarece trebuie să ajungem la poalele munţilor care-i vezi acolo, înainte de răsăritul lunii.

La aceste cuvinte, el a coborât de pârleaz, şi au pornit pe drumul lor până au ajuns pe malul unui lac pe a cărui suprafaţă, spre marea uimire a lui Carl, Piticul a traversat-o ca şi cum ar fi fost îngheţată.

— Vino, prietenul meu, a spus el, întorcându-se spre Carl, care a ezitat să-l urmeze.

Cu toate acestea, văzând că trebuie să treacă prin apă, s-a aruncat, şi a înotat până în partea cealaltă, Piticul trecuse de multă vreme.

Când a ajuns pe mal, era într-o stare foarte neplăcută, dinţii îi clănţăiau, şi apa îi şiroia din haine, iar la picioarele lui s-a format un lac în miniatură.

— Te rog, domnule Pitic, a spus el pe un ton destul de acru, un astfel de lucru nu a fost prevăzut, sau vrei să mă forţezi să te abandonez.

— Să renunţi la recunoştinţa mea, ai spus? a zis Piticul, cu un surâs dispreţuitor. Stimatul meu Carl, acest lucru nu este în puterea ta. Singur ai hotărât să te arunci pe fundul lacului fermecat, eşti legat de mine pentru ceva timp. Te voi ţine legat până la sfârşit cu cel mai solid lanţ, ca să fiu mai sigur că mă urmezi. Deci, mergi şi gândeşte-te la recompensă.

Carl a fost un pic uimit de ceea ce a auzit, dar el a aflat curând că totul era adevărat, pentru că de îndată ce Piticul a pornit din nou, se simţea obligat de către o putere irezistibilă să-l urmeze.

Curând s-au aflat pe versantul unui munte foarte abrupt, Piticul a alunecat pe pantă cu o uşurinţă perfectă, fără a-şi pierde echilibrul, dar Carl săracul, el a realizat această coborâre cu o demnitate mult mai mică şi în special cu impetuozitate, astfel încât s-a lovit de bolovanii din dreapta şi din stânga, s-a împeticat zgomotos, şi căzut în prăpăstii înspăimântătoare care l-au înconjurat. Hainele îi erau într-o stare deplorabilă; cusăturile i-au cedat în multe locuri, bucăţi mari din material erau rupte, căci el pentru a putea încetini o clipă căderea s-a prins de mărăcini şi spinii s-au agăţat în mod constant el, pătrunzând în carnea lui. În cele din urmă, el a ajuns ca un colet la poalele muntelui, unde l-a găsit pe Pitic, care se bucura mirosind parfumul unei flori sălbatice.

Carl se aşeză pentru un moment pentru a-şi trage respiraţia, şi cum sângele său fierbea de furie, a exclamat:

— Piticanie nenorocită! Eu am fost la un pas de moarte, sunt rănit din cap până în picioare, nu vezi cum arăt!

— Ah! E minunat! Piticul era de nemişcat.

Vom vedea, băiatul meu! În ceea ce mă priveşte pe mine, eu sunt obişnuit, mi-e uşor, şi vei vedea, atunci când mă vei cunoaşte mai bine, am o filosofie minunată de sprijin a nenorocirilor altora, Carl, prietenul meu.

Acest răspuns oribil avea să aibă o semnificaţie teribilă pentru Carl, dar de acum înainte el era forţat să se supună. El a mers mereu, mereu, cu dinţii clănţănind de frig, până el a observat atunci că drumul şi peisajul călduros a devenit arid ca în timpul iernii, şi el a observar, că după piscurile înalte şi înzăpezite care se pierdeau în nori, urmează o mare întinsă, când au ajuns la marginea ei, mort de oboseală el l-a rugat pe Pitic să se odihnească câteva momente şi în cele din urmă s-au aşezat.

— M-am oprit doar pentru că m-ai implorat, spuse el, dar cred că o şedere prelungită ar fi periculoasă pentru tine.

După aceste cuvinte, el a scos o pipă care părea mult prea mare pentru a-i intra în buzunar vreodată, o aprinse, începu să fumeze şi îndreptă rotocoalele de fum spre Carl. Sărmanul Carl îl privea de ceva timp, cu dinţii clănţănind, şi dureri în membrele lui, apoi l-a rugat să îl lase să tragă unul sau două fumuri din pipa aprinsă.

— Nu aş, Carl: demonul tutunului este mult prea puternic pentru tine. Încălzeşte-ţi degetele la fum, dacă poţi. Nu pot să înţeleg ceea ce îţi lipseşte, eu mă simt perfect, dar nu sunt un filosof!

Carl gemu, şi nu a zis nimic celui ce fuma imperturbabil.

După ce a fumat un timp foarte lung, Piticul a zdrobit cu laba piciorului cenuşa din pipa, şi i-a zis lui Carl, care tremura, cu zâmbetul cel mai afectuos:

— Bunul meu prieten, vezi, într-adevăr ai dreptate, nu caut să fiu agreabil! Mai bine ne-am întoarce la treaba noastră.

Se ridică, şi săracul Carl l-a urmat poticnindu-se.

— Ne va fi mult mai cald de acum, dragul meu prieten, a spus el, întorcându-se spre Carl, care a răspuns cu un mormăit, el s-a gândit la incapacitatea sa de a scăpa de soarta lui.

Ei au simţit, într-adevăr, căldură în curând, gheaţa a dispărut, solul era acoperit cu smalț verde, într-o abundenţă de flori parfumate, ghirlande de viţă de vie, acoperite cu clustere minunate, grupate pe ramurile uriaşe care îţi seduceau ochii. Ei au urcat pe munte dureros… şi anume, dureros pentru Carl. Masă sticloasă formată din diverşi oxizi anorganici, cu care se acoperă suprafaţa obiectelor de ceramică sau de metal pentru a le face impermeabile, a le feri de oxidare sau a le înfrumuseţa; email.

Urcuşul a fost mai uşor decât coborârea. În cele din urmă, muntele a devenit arid şi ars, o pătură de cenuşa era sub picioarele lor, şi un fum urât mirositor ieşea din pământul crăpat.

— Sunt curios să ştiu unde ne aflăm acum, a întrebat Carl mormăind.

El a descoperit în cele din urmă că vorbeşte cu un demon şi ar fi fost inutil şi doar o pierdere de timp să mai discute. Incertitudinea lui nu a durat mult, bubuitul unui vulcan imens îi răsună curând în urechi, şi îl ploua cu pietre pe cap şi umeri. El a trebuit să se apere de fiecare piatră, expunându-se în fiecare moment la cele mai mari pericole, pământul a cedat sub picioarele sale într-un mod înspăimântător, orbit de fum şi sufocându-se, în timp ce Piticul nu se abţinea să-i zică „Haide! Înainte!” Pentru că-i era imposibil să mai reziste, el era disperat. În cele din urmă, nu a mai rezistat şi a cedat, el a simţit doar că a căzut de pe versantul muntelui şi că aluneca spre poale.

Câţiva stropi, şi senzaţia de apă rece, i-au spus că a căzut pe valurile mării, instinctul de conservare l-a determinat să încerce să iasă la suprafaţă.

Când a reapărut iar din apă, l-a văzut pe Pitic şezând pe trunchiul unui copac uriaş, chiar deasupra valurilor.

— Întinde mână, bunule Pitic! a spus el cu o voce sugrumată, şi trage-mă.

— Bah! răspunse Piticul, curaj, prietene! Trebuie să scapi singur, această mică bucată de trunchi de copac îţi este de ajuns, de ce să te ajut când nu eşti prea obosit. Caritatea începe cu tine, după cum ştii, este primul punct, punctul al doilea, îţi sugerez să înoţi puternic şi ferm, în cazul, desigur, în cazul în care nu ţi-ai dori un necaz. Îndreaptă-te direct spre mine, cu excepţia cazului în care nu doreşti să reînnoieşti bunăvoinţa mea, prin acţiunile sau dorinţele tale, rămas bun!

Undele hohotelor au însoţit pentru o clipă batjocura din privirile Piticului, şi Carl a fost lăsat singur pentru a lupta împotriva valurilor. Deci, el trebuie să înoate până când va ajunge la mal, aşa, din fericire, el a văzut câteva fragmente de lemn putrezit plutind pe mare ce păreau să fi aparţinut unui barcaz vechi, şi el a prins o bucată într-o îmbrăţişare disperată, şi a început să urle, sperând că-l va auzi cineva de pe ţărm şi-l va salva. Strigătele lui Carl, pe jumătate scufundat, au atras în cele din urmă atenţia copiilor unui pescar care se jucau pe mal, nepăsători la pericol, ei au împins o barcă în apă şi au condus-o spre omul care se părea că e pe cale de a se îneca.

După multe eforturi, aceşti copii curajoşi au reuşit să ajungă la Carl, luându-l în barca lor.

— Mulţumesc! Vă mulţumesc! se bâlbâi el, uitându-se la aceşti copii, care nu au ezitat să îşi rişte viaţa pentru a o salva pe a lui.

— Nu ne mulţumi, a spus băieţelul, nu ştii cât de fericiţi suntem că cerul ne-a oferit oportunitatea de a vă feri de la o moarte sigură, noi trebuie să fim recunoscători ori de câte ori putem face o fapta bună: care este, cel puţin, ceea ce ne învaţă Tatăl nostru bun.

— Aş vrea şi eu să am parte de aceleaşi lecţii, a spus Carl.

El i-a sărutat pe copii cu tandreţe, el nu a avut nimic altceva să le dea, pentru tot aurul l-a pierdut în timpul călătoriei sale aventuroase cu Piticul trădător.

El a întrebat de calea lui, şi un tânăr fermier, un pic mai în vârstă decât cei care l-au salvat, s-a oferit să meargă prin munţi cu el şi să-l ducă înapoi la casa lui, care era la o distanta considerabilă, aşa l-a asigurat tânărul agricultor; ceea ce pentru Carl, care era confuz, era o surpriză.

Cu rănile şi picioarele sale betegite, Carl a pornit cu micul ghid, tânăr şi agil, care l-a sprijinit cu cea mai mare atenţie în dificile şi asprele cărări ale muntelui, Carl s-a simţit ruşinat şi a roşit, când a văzut că acest simplu copil, fără să gândească la distanţa până la satul lui îl conduce pe acest sărac şi suferind străin. Ciripitul păsărilor şi cântecele tânărului le-au luminat drumul pe munte, astfel încât nu simţea nici oboseală, nici durere, şi atunci când au ajuns la un loc foarte liniştit, s-au aşezat la umbra unui copac, tânărul ţăran a întins conţinutul din traista sa, şi a împărtăşit fericit mâncarea sa cu Călătorul.

Spre sfârşitul drumului, calea a devenit atât de simplă şi traseul direct, iar Carl l-a rugat pe conductorul serviabil să plece şi să se întoarcă acasă, dar înainte de a face acest lucru, tânărul a insistat pe lângă Carl să ia tot rucsacul, pentru a nu suferi de foame. Carl nu a fost de acord, pentru că nu ar fi demn dacă l-ar lipsi pe tânăr de hrana lui. În timp ce persista în refuzul său, el l-a sărutat şi i-a mulţumit de o mie de ori, şi a început să coboare de pe munte – Carl a învăţat să se gândească şi la alţii.

El a călătorit mai multe zile, prin văi, liniştind foamea sa cu mure de pe gardurile vii, stingând setea lui în cursurile de apă albă, şi în cele din urmă el a ajuns la un sat de colibe de paie împrăştiate. Oboseala şi lipsa de hrană i-au slăbit constituţia lui, o dată pe atât de puternică, el s-a târât nesigur, cu speranţa de a găsi pe cineva care să-l salveze, dar nu a văzut pe nimeni, cu excepţia unei fete destul de blondă care îl privea şezând pe pragul colibei sale şi care mânca pâine înmuiată în lapte. El a încercat o abordare, dar nu putut face un pas mai departe, a căzut cât era de lung, copilul a sărit şi s-a apropiat să-l vadă pe cel căzut, l-a auzit gemând şi văzându-l atât de slab şi mizerabil, ea i-a ridicat capul şi cu delicateţe, ea i-a dus castronul de lapte la gură şi l-a ţinut acolo până ce el a înghiţit tot, fiind hămesit de foame. Această copilă, fără a se gândi o clipă, simţind primejdia că străinul ar putea muri de foame, a vrut în mod voluntar să-şi sacrifice fericită masa de prânz pentru el.

— Aminteşte-ţi de asta Carl!

— El şi-a amintit, de fapt, atunci când şi-a revenit, el a simţit ceva nou, în inima sa a pătruns, „el a primit."

Nu mai era un drum foarte lung şi foarte obositor până la casa lui… Casa lui! Ah! Inima lui a tresărit atunci când şi-a amintit că nu mai este casa lui, aparţinea surorii sale şi prietenului ei, se temea că va fi tratat cu răceală. Astfel până în ultimul moment egoismul îl domina, în timp ce capul lui a fost umplut cu mirajul promisiunilor de aur artificial ale Piticului, şi-a imaginat mai curând că va avea o avere imensă, apoi în cele din urmă el a încercat să pună prin comportamentul său, între aceştia şi el, o anumită distanţă, nu putea fi vorba de a împărţi cu ei, chiar dacă aceştia aveau nevoi mai mici.

Începând să aibă sentimente noi, ca urmare partea bună din el a fost supusă la un calvar de momeală, care fără nici o recompensă a confiscat inima lui, acum simţea cum ar fi avut puţin dreptul de a face apel la caritatea lor, chiar dacă la plecare era nedemn de prietenia lor, şi a oftat, gândindu-se de ceea ce a fost cândva.

Noaptea l-a surprins într-un loc sterp şi pustiu, şi pentru a-i accentua mizeria a început să ningă cu fulgi mari care l-au orbit. El şi-a strâns pe lângă corp haina zdrenţuită, şi a luptat împotriva furtunii de zăpadă care l-a înconjurat cu un fel de violenţă răzbunătoare. În cele din urmă, pătura de zăpada i-a îngheţat picioare amorţite, se deplasa tot mai lent, şi mersul lui a devenit tot mai greu şi mai dureros. Frânt de oboseală, el a început să se clatine, şi se opri ca distrus de un vânt furios, apoi el s-a prăbuşit şi a fost imediat îngropat pe jumătate sub un strat de zăpadă.

Sunete de clopoţei dominate de sunetul furtunii, au anunţat că o căruţă cu coviltir se apropia, cu zgomotul roţilor amortizat de zăpadă, astfel încât s-ar putea avea îndoieli cu privire la prezenţa ei, dacă un felinar din interior, n-ar fi vărsat o lumină strălucitoare. Căruţa a ajuns în câteva minute în locul unde Carl zăcea, şi calul s-a oprit la vederea acestei forme umane întinse pe sol, căruţaşul a coborât, l-a ridicat pe străinul îngheţat, şi după unele eforturi energice, l-a plasat în mod sigur în carul său, şi a plecat cu viteza maximă spre cel mai apropiat cătun, care ar putea fi văzut după luminile sale. Acolo, Carl după ce a fost adus la viaţă, prima imagine cu care s-a confruntat a fost aceea a lui Wilhelm, cumnatul său, care cu greu a putut recunoaşte în călătorul muribund, slab şi zdrenţăros pe fratele soţiei sale, Carl – un om atât de bogat şi egoist altădată – după câteva cuvinte explicative, a descoperit că sărmanul Carl a călătorit cu Piticul timp de peste un an, care părea de neconceput, dar Wilhelm i-a spus că nimic nu este mai real, şi în acelaşi timp l-a asigurat că era pregătit să-l primească în casa lui, şi să-i acorde, cu uitarea completă a greşelilor sale din trecut, toată afecţiunea sa sinceră.

Aceasta asigurare a fost ca un balsam pentru vindecarea rănilor fizice şi morale ale lui Carl, cuprins acum de pocăinţă. Wilhelm a plecat, lăsându-l să-şi odihnească membrelor sale rănite în patul ţărănesc moale şi convenabil.

În dimineaţa următoare Carl, care se confrunta cu ruşinea, a mers la pragul bine-cunoscut al fostei sale case, dar de abia piciorul lui a atins prima treaptă a scărilor, că sora lui a fugit să se arunce în braţele sale şi să-l sărute, el şi-a ascuns faţa în sânul acestei femei generoase, şi a plâns abundent.

Piticul, care nu a încetat să-l urmărească, sperând că va cădea iar în puterea lui, se oprit brusc atins de acest spectacol, şi în timp ce un vârtej se stârni în aer, acesta a devenit treptat mai mic şi mai puţin vizibil cu ochiul liber, până a dispărut.

Demonul egoismului a plecat pentru totdeauna, şi Carl a adus sincere mulţumiri lui Dumnezeu pentru calvarul teribil care a cauzat această schimbare şi a aflat diferenţa dintre interesele caritabile pe de o parte şi bunăstarea pe de altă parte. El trăise şi lucrase doar pentru el şi abia acum a aflat cum se obţine cel mai eficient propria fericire. Aşa că, de fapt, a descoperit o comoară de o mie de ori mai preţioasă decât tot aurul de pe pământ.

SFÂRŞIT